Fortællinger om kærlighed, vanvid og død

Mørke og lidenskabelige fortællinger om kærlighed, vanvid og død fra Latinamerikas mester i noveller

af Horacio Quiroga

Ophavsret

Fortællinger om kærlighed, vanvid og død

© 2026 Library of Alexandria.

Alle rettigheder forbeholdes.

Ophavsretten til det originale redaktionelle materiale, revisionerne, tilrettelæggelsen og designet, der er udarbejdet til denne udgave, tilhører Library of Alexandria. Ingen del af disse beskyttede elementer må gengives, lagres i et søgesystem eller overføres i nogen form eller på nogen måde uden forudgående skriftlig tilladelse fra Library of Alexandria, medmindre gældende lovgivning tillader det.

Udgivet af Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Indholdsfortegnelse

Indledning....3
En kærlighedssæson....7
Mørke øjne....30
Solitaire....40
Isoldes død....47
Et kunstigt helvede....56
Den halshuggede høne....65
Selvmordsskibene....74
Dunpuden....78
Den rabiate hund....83
På drift....94
Solstik....98
Pigtråden....106
Mensúen....119
Yaguaí....131
Tømmerfiskerne....143
Vildhonning....151
Vores første cigar....157
Meningitis og dens skygge....168

FORORD
BESKED TIL LÆSEREN

Genopbygningen af menneskehedens største bibliotek

For tusinder af år siden var Library of Alexandria centrum for global viden — et fristed, hvor visdommen fra enhver kendt civilisation blev samlet og delt frit.

Og så gik det tabt.

Nu genopbygger vi det — og du er inviteret til at være med.

Hos Library of Alexandria har vi sat os for at gøre hver eneste bog tilgængelig for alle mennesker på jorden — ikke kun på tryk, men på alle sprog, i alle formater og for alle læsere.

Sådan gør vi:

- **Luksusudgaver på tryk til den faktiske trykpris** - Bestil enhver bog som en paperback i høj kvalitet, en elegant indbundet udgave eller et imponerende boksæt — og betal kun, hvad det koster at trykke den. Ingen pristillæg. Ingen mellemled.
- **Ubegrænset adgang til de største værker** - Nyd tusindvis af tidløse klassikere — fra Platon over Shakespeare til Tolstoj — i smukke, moderne e-bogs- og lydbogsudgaver. Læs og lyt uden begrænsninger — for alle læsere, overalt.
- **Moderne oversættelser til alle sprog og dialekter** - Vi nytænker klassikerne i et klart og tilgængeligt sprog — og oversætter dem til alle tænkelige dialekter. Alle fortjener at forstå menneskehedens største idéer.

Når du besøger **LibraryofAlexandria.com** , får du ikke blot adgang til bøger — du bliver en del af en global bevægelse, der vil genoprette, bevare og dele civilisationens visdom.

Bliv en del af fællesskabet i dag på LibraryofAlexandria.com

Sammen sørger vi for, at lyset fra menneskelig visdom aldrig slukkes igen.

Med taknemmelighed,

Holdet bag Det Moderne Bibliotek i Alexandria

Besøg:
www.libraryofalexandria.com
Eller scan koden nedenfor:

Indledning

HORACIO QUIROGA SKREV FORTÆLLINGER, hvor junglen ikke er en kulisse, men en modstander, og hvor en mand alene med et sår, en machete eller en dårlig beslutning har meget lidt tid til at tænke sig om. Fortællingerne i denne samling forener ungdomsforelskelsens intensitet, den hjemlige uhygge og den fysiske umiddelbarhed i historier om arbejde, isolation og vildmark. Kærlighed optræder i dem, og det samme gør vanvid og død, præcis som titlen lover – ofte inden for få sider af hinanden.

Quiroga var født i Uruguay og tilbragte en stor del af sit voksenliv i Argentina. Hans ry bygger på en kølig, præcis måde at fortælle om det værste på. Hans fortællinger jamrer ikke. De beretter. Det er den tilbageholdenhed, der gør dem svære at glemme.

En forfatter, der levede i junglen

Quiroga blev født i 1878 i Salto i Uruguay. Hans liv var præget af voldsomme tab fra en tidlig alder: Hans far døde i en skudulykke, da han var spæd, og senere fulgte dødsfald blandt hans nærmeste, herunder selvmord, ham gennem årtier. Hans stedfar, moderens anden ægtemand, tog sit eget liv, da Quiroga var teenager, og den unge mand kom senere ved et uheld til at skyde og dræbe en nær ven, mens han håndterede en pistol. Få forfattere har haft så meget personlig sorg at trække på, og han brugte den sjældent til at fremkalde følelser. Han boede i Montevideo og Buenos Aires, men

det sted, der formede ham mest, var Misiones, det rødjordede, subtropiske område i det nordøstlige Argentina, hvor han byggede et hjem og dyrkede jorden efter et tidligere forsøg på at dyrke bomuld i Chaco.

Floderne, varmen, slangerne og de hårde vilkår for arbejderne, han mødte dér, blev hans bedste stof. I 1903 tog han på en ekspedition til jesuiterruinerne i San Ignacio sammen med digteren Leopoldo Lugones og fotograferede undervejs. Det blev begyndelsen på en livslang tilknytning til landskabet. Senere byggede han sit eget hus dér, og meget af det lavede han med sine egne hænder.

Han læste også glubsk. Edgar Allan Poe står bag meget af hans værk med dets stadigt snævrere fokus på et enkelt besættende øjeblik, og Quiroga beundrede åbent Poe, Kipling og Tjekhov. Han skrev et berømt sæt regler for novellen, hvor han insisterede på, at en forfatter skulle fortælle den, som om den ikke havde noget andet formål end det, der lå lige foran ham. Det råd findes i hans Dekalog for den fuldkomne fortæller, der blev udgivet i 1927. Den anbefaler korte, enkle sætninger og et fast greb om slutningen fra begyndelsen. Mange latinamerikanske forfattere, der kom efter ham, fra Julio Cortázar til Gabriel García Márquez, er blevet sat i forbindelse med hans eksempel inden for novelleformen.

Fortællingerne gør stadig indtryk, fordi de er korte, hurtige og fysisk levende. Læsere, der holder af gys, overlevelseshistorier eller usentimentalt fortalte tragedier, vil finde alle tre dele her. Samlingen rummer også tidlige værker og viser derfor en ung forfatter i byen, før han blev skovens stemme. Hans mest kendte dyrefortællinger for børn, Cuentos de la selva, udkom i 1918, og mange spansktalende læsere møder ham første gang gennem dem. Voksenfortællingerne i denne samling er mørkere og mere stille.

Nébel i karnevalstiden

Samlingen åbner med en lang fortælling i flere dele, En kærlighedssæson. I centrum står Nébel, en attenårig fra byen Concordia, der er hjemme fra skolen i Buenos Aires under karnevalsoptoget. Han får øje på en ung pige i en karet, der kører forbi, og en forelskelse begynder – større end noget, han før har følt. Fortællingen spørger, hvad en dreng, der er så sikker på sit eget hjerte, vil gøre, når verden omkring ham har sine egne meninger.

Derefter skifter bogen vidt omkring. De øvrige tekster omfatter hjemlig uhygge, dyrehistorier, fortællinger om psykisk uro og fiktion med fokus på arbejde og naturen. Nogle fylder kun få sider. Andre udfolder sig langsomt og får de pludselige øjeblikke til at virke endnu stærkere.

Prosaen er enkel og direkte, og tonen spænder fra øm til næsten klinisk. Quiroga skriver ikke lange taler. Der er få navne, og det er let at følge med i, hvor handlingen foregår, selv hvis stederne er ukendte. Læsere vil måske synes, at den første fortællings følelsesudtryk til tider er lidt operatisk, og det passer godt: Det er historien om en teenager, der føler alt på fuld styrke.

Grusomhed, natur og tilfældigheder

Tre spørgsmål går igen gennem samlingen. Hvor meget kontrol har nogen egentlig, når først kærligheden eller frygten får fat i dem? Når Quiroga stiller et menneske over for floden, heden eller skoven, er naturen så blot ligeglad, eller synes den at have sin egen vilje? Dialogen er sparsom og hurtig, og det, personerne ikke får sagt, betyder ofte mere. Fysiske detaljer gør det arbejde, som forklaringer gør i andre bøger: kropslige fornemmelser, trykkende vejr, det omgivende landskab og skarpt registrerede lyde. Og hvorfor forbliver fortællerne så rolige, selv i de mest forfærdelige øjeblikke?

Mellem Karnevalets gader i Concordia og Paranáflodens fjerne bredder ligger et helt spektrum af menneskelig svaghed, og bogen synes nysgerrig efter enhver slags.

En kærlighedssæson

FORÅR

Det var karnevalstirsdag. Nébel havde netop sluttet sig til optoget, da skumringen faldt på, og mens han pakkede en rulle serpentiner ud, så han på vognen foran. Overrasket over et ansigt, han ikke havde set dagen før, spurgte han sine kammerater:

»Hvem er hun? Hun ser ikke værst ud.«

»En lille djævel! Hun er pragtfuld. Jeg tror, hun er niece eller noget i den retning til dr.
Arrizabalaga. Hun kom i går, tror jeg…«

Nébel fæstnede blikket på den smukke pige. Hun var stadig meget ung, måske ikke mere end fjorten, men fuldt udviklet. Under det meget mørke hår var et ansigt af udsøgt hvidhed, den glatte, matte hvidhed, man kun finder hos de fineste hudtyper. Hendes blå øjne var lange og strakte sig mod tindingerne under en frynse af sorte øjenvipper. Måske sad de en smule langt fra hinanden, hvilket under en glat pande giver et udtryk af stor adel eller stædighed. Men de øjne fyldte hendes blomstrende ansigt med skønhedens lys. Da Nébel mærkede hendes blik hvile et øjeblik på ham, blev han blændet.

»Sikke en skønhed!« mumlede han og stivnede med det ene knæ på kalechevognens pude. Et øjeblik senere fløj serpentiner hen mod vognen. De to køretøjer var allerede forbundet af en hængende bro af bånd, og pigen, der havde inspireret den, smilede nu og da til den galante unge mand.

Men nu var det allerede ved at blive respektløst over for passagererne, kusken og selv vognen: Serpentinerne regnede

uden ophør ned over skuldre, hoveder, pisken og skærmene. Til sidst vendte de to personer på bagsædet sig om og så, stadig smilende, den overdådige unge mand grundigt an.

»Hvem er de?« spurgte Nébel sagte.

»Dr. Arrizabalaga – du kender ham selvfølgelig ikke. Den anden er din piges mor… Hun er lægens svigerinde.«

Efter at Arrizabalaga og kvinden havde set ham an, smilede de åbent over en sådan ungdommelig begejstring. Nébel følte sig forpligtet til at hilse på dem, og alle tre svarede med munter overbærenhed.

Sådan begyndte en idyl, der varede i tre måneder, og som Nébel skænkede al den tilbedelse, hans lidenskabelige ungdom kunne rumme. Så længe optoget fortsatte – og i Concordia blev det ved til langt ud på natten – blev Nébel ved med at strække armen frem, indtil ærmekanten gik løs og dansede om hans hånd.

Scenen gentog sig næste dag; denne gang fortsatte optoget om aftenen med en blomsterkamp, og Nébel tømte fire enorme kurve på et kvarter. Arrizabalaga og kvinden lo og vendte sig ofte om, og pigen tog knap øjnene fra Nébel. Han så fortvivlet på sine tomme kurve, men én ting var tilbage på kalechevognens pude: en fattig lille buket af evighedsblomster og lokal jasmin. Nébel sprang over kalechevognens hjul, var nær ved at gå ankelen af led og løb hen til vognen, forpustet og gennemblødt af sved, med begejstringen lysende i øjnene. Han rakte buketten frem mod pigen. Forvirret så hun sig om efter noget andet at give ham, men havde ingenting. Hendes ledsagere lo.

»Din fjolle!« sagde hendes mor og pegede på hendes bryst. »Du har jo en lige dér!«

Vognen satte sig i trav. Nébel var steget ned fra trinbrættet, ude af sig selv, men løb efter den og greb buketten, som pigen rakte ham med kroppen næsten helt lænet ud af vognen.

Nébel var ankommet fra Buenos Aires tre dage tidligere, hvor han var ved at afslutte gymnasiet. Han havde tilbragt syv år dér, så han kendte kun meget lidt til Concordias selskabsliv, som det

var nu. Han skulle tilbringe endnu femten dage i sin hjemby og nyde fuldstændig sindsro, om ikke kropslig ro; og alligevel havde han mistet fatningen allerede fra den anden dag. Men hvilken fryd!

»Sikke en skønhed!« blev han ved med at sige til sig selv, mens han tænkte på lysstrålen, blomsten af kvindeligt kød, som var kommet til ham fra vognen. Han vidste, at han var virkelig og dybt blændet – og selvfølgelig forelsket.

Og hvad nu, hvis hun elskede ham!… Gjorde hun det? For at finde ud af det satte Nébel langt større lid til den forfjamskede hast, hvormed pigen havde ledt efter noget at give ham, end til buketten fra hendes kjoleudskæring. Han huskede tydeligt glansen i hendes øjne, da hun så ham løbe hen imod hende, den ivrige forventning, hvormed hun havde ventet på ham, og – i en anden forstand – hendes unge brysts blødhed, da hun rakte ham buketten.

Og nu var det forbi! Hun rejste til Montevideo næste dag. Hvad betød alt andet – Concordia, hans gamle venner, selv hans egen far? I det mindste ville han følge med hende helt til Buenos Aires.

De rejste faktisk sammen, og undervejs nåede Nébel det højeste lidenskabsniveau, en romantisk attenårig, der føler sig elsket, kan nå. Hendes mor tog imod den næsten barnlige romanse med varm hengivenhed og lo ofte, mens hun så dem sige meget lidt, smile uafbrudt og stirre endeløst på hinanden.

Afskeden var kort, for Nébel ville ikke miste den sidste rest af sund fornuft, han havde tilbage, ved at afbryde sine studier for at følge efter hende.

De ville vende tilbage til Concordia om vinteren, måske for en sæson. Ville han tage med? »Selvfølgelig kommer jeg tilbage!« Mens Nébel langsomt gik bort langs molen og vendte sig om hvert øjeblik, fulgte hun ham med øjnene, lænet mod rækværket, med hovedet let bøjet. På landgangen løftede

sømændene deres smilende ansigter for at betragte idyllen – og hans meget unge kærestes stadig korte kjole.

Sommer

Nébel vendte tilbage til Concordia den 13. juni, og selv om han straks fik at vide, at Lidia var der, gik der en uge, uden at han skænkede hende den mindste tanke. Fire måneder er rigelig tid til, at et glimt af lidenskab kan falme; knap nok lykkedes dens sidste glød at kruse hans sjæls stille vand og såre hans stolthed. Han var ganske vist nysgerrig efter at se hende. Men en ubetydelig hændelse, der ramte hans forfængelighed, trak ham tilbage. Den første søndag ventede Nébel, som enhver respektabel småbydreng, på hjørnet, til gudstjenesten var forbi. Til sidst kom Lidia og hendes mor, måske de sidste, ranke og med blikket rettet lige frem, mellem rækkerne af unge mænd.

Da Nébel så hende igen, mærkede han, hvordan hans øjne spærredes op, mens han sugede synet af pigen, han pludselig havde tilbedt, til sig. Med næsten smertelig længsel ventede han på det øjeblik, hvor hendes øjne, strålende af pludselig, glædelig overraskelse, ville genkende ham i mængden.

Men hun gik forbi med blikket koldt rettet lige frem.

»Det ser ud til, at hun ikke husker dig længere,« sagde en ven, der havde fulgt hele scenen ved siden af ham.

»Ikke ligefrem!« sagde han med et smil. »Og det er en skam, for jeg kunne virkelig godt lide pigen.«

Men da han var alene, græd han over sin egen ulykke. Og nu, hvor han havde set hende igen! Hvor, hvor højt han altid havde elsket hende – han, der troede, at han ikke længere huskede hende! Og nu var det forbi! Bang, bang, bang! – gentog han ubevidst, sådan som drenge gør. »Bang! Helt forbi!«

Så pludselig: Hvad nu, hvis hun ikke havde set mig?… Selvfølgelig! Selvfølgelig! Hans ansigt lyste op igen, mens han greb en mulighed, der var lige så dybt fornuftig, som den var fuldstændig overbevisende.

Klokken tre bankede han på hos dr. Arrizabalaga. Hans plan var enkel: Han ville rådføre sig med advokaten om et eller andet elendigt påskud, og imens kunne det være, at han fik hende at se. En pludselig susen gennem gården besvarede ringeklokken, og Lidia, der prøvede at holde sig tilbage, måtte gribe voldsomt fat i glasdøren. Hun fik øje på Nébel og råbte op; så skjulte hun med armene, hvor let hendes hjemmetøj var, og flygtede endnu hurtigere.

Et øjeblik senere åbnede hendes mor kontordøren og bød sin gamle bekendt endnu hjerteligere velkommen, end hun havde gjort fire måneder tidligere. Nébel kunne knap nok beherske sin glæde, og da kvinden ikke lod til at bekymre sig om hans juridiske spørgsmål, foretrak han også hendes selskab en million gange frem for advokatens.

Alligevel var han helt på nåle af en lykke, der var for intens til at bære, og som 18-årig, ville han af sted med det samme, så han kunne nyde sin enorme glæde alene og uden forlegenhed.

»Allerede så snart!« sagde damen. »Jeg håber, vi får fornøjelsen af at se dig igen… gør vi ikke?«

»Åh jo, frue!«

»Alle herhjemme ville blive henrykte… det ville alle vel! Skal vi spørge?« sagde hun med et drillende, moderligt smil.

»Det vil jeg meget gerne!« svarede Nébel.

»Lidia! Kom lige her et øjeblik! Her er en, du kender.«

Lidia havde allerede set Nébel, men det gjorde ikke noget.

Lidia kom ind, mens han stod op. Hun skyndte sig hen til ham med øjne, der strålede af glæde, og rakte ham med henrivende kejtethed en stor buket violer.

»Hvis du ikke har noget imod det,« fortsatte moderen, »kunne du komme hver mandag… hvad synes du?«

»Det er slet ikke nok, frue!« svarede den unge mand. »Også om fredagen… må jeg?«

Damen brød ud i latter.

»Sikke en utålmodighed! Jeg ved ikke… lad os høre, hvad Lidia siger. Hvad siger du, Lidia?«

Pigen, hvis leende øjne ikke slap Nebel, sagde »ja!« lige op i ansigtet på ham, for det var ham, hun svarede.

»Så er det aftalt: vi ses på mandag, Nebel.«

Nebel protesterede:

»Vil De ikke lade mig komme i aften? I dag er en særlig dag…«

»Nå, så i aften også! Gå med ham, Lidia.«

Men Nebel, vild af trang til at komme af sted, sagde farvel på stedet og skyndte sig bort med sin buket, hvis stilke næsten var mast, og med sjælen svævende i lykkenes højeste himmel.

II

I to måneder forgudede Nebel og Lidia hinanden, hver gang de sås, og gennem hver eneste time, de var adskilt. Han var romantiker, så meget, at selv en let støvregn, der gjorde gården grå, kunne fylde ham med smertelig melankoli. For ham var denne pige med sit engleansigt, sine blå øjne og sin tidligt udviklede fylde indbegrebet af det højeste ideal, han kunne forestille sig. For hende var Nebel mandig, smuk og intelligent. Den eneste sky på deres indbyrdes kærligheds horisont var, at Nebel var umyndig. Den unge mand lagde studier, karriere-planer og andre sådanne bagateller til side og ville giftes. To ting var hævet over enhver tvivl: at han ikke kunne leve overhovedet uden sin Lidia, og at han ville overvinde alt, der stillede sig i vejen for ham. Han fornemmede – eller rettere følte – at han gik en hård nedtur i møde.

Hans far var dybt utilfreds med, at Nebel havde mistet et år på grund af en affære under Karnevallet, og han ville ganske rigtigt få bragt orden i sagerne med hård hånd. En dag sidst i august talte han utvetydigt til sin søn:

»Jeg hører, at du stadig besøger Arrizabalagaerne. Er det sandt? Du gør dig ikke engang den ulejlighed at sige et ord til mig om det.«

Nebel fornemmede hele stormen bag denne værdige optræden, og stemmen rystede en smule.

»Jeg fortalte dig det ikke, far, for jeg ved, at du ikke bryder dig om, at jeg taler om det.«

»Bah! Uanset om jeg bryder mig om det eller ej, kan du sagtens spare dig besværet…
Men jeg vil gerne vide, hvordan det står til. Kommer du i det hus som bejler?«

»Ja.«

»Og tager de officielt imod dig?«

»D-det tror jeg.«

Hans far stirrede på ham og trommede med fingrene på bordet.

»Nå! Godt!… Hør her, det er min pligt at vise dig vejen. Ved du virkelig, hvad du gør? Har du tænkt over, hvad der kan ske?«

»Ske?… Hvad?«

»Du kan ende med at gifte dig med den pige. Men hør nu: Du er gammel nok til i det mindste at tænke dig om. Ved du, hvem hun er? Hvor hun kommer fra? Kender du nogen, der kan fortælle dig, hvordan hun lever i Montevideo?«

»Far!«

»Ja, det, de foretager sig dér! Bah! Lad være med at se sådan … Jeg taler ikke om din … kæreste. Hun er bare et barn og ved derfor ikke, hvad hun gør. Men ved du, hvad de lever af?«

»Nej! Og det rager mig ikke, for selv om du er min far …«

»Bah, bah, bah! Det kan vente til senere. Jeg taler ikke som din far, men som enhver anstændig mand kunne tale til dig. Og eftersom mine spørgsmål gør dig så forarget, så spørg hvem som helst, der kan fortælle dig, hvilket forhold din kærestes mor har til sin svoger. Spørg!«

»Ja! Jeg ved, at hun var …«

»Nå, du ved, at hun var Arrizabalagas elskerinde? Og at han eller en anden forsørger husstanden i Montevideo? Og det bekymrer dig slet ikke!«

– …!

»Ja, jeg ved, at din kæreste intet har med det at gøre. Jeg ved det! Der findes ingen smukkere følelse end din … Men pas på, for måske er det for sent! … Nej, nej, tag det roligt! Jeg har ikke tænkt mig at fornærme din kæreste, og jeg tror, som jeg har sagt dig, at hun endnu ikke er blevet besmittet af råddenskaben omkring hende. Men hvis hendes mor vil sælge hende til ægteskab – eller rettere sælge hende for den formue, du arver, når jeg dør – så sig til hende, at gamle Nebel ikke vil være med til den slags handler, og at selv djævelen må tage ham først, før han går med til det. Det var alt, jeg ville sige dig.«

Den unge mand elskede sin far højt, trods hans hårde væsen. Han gik derfra opslugt af vrede, fordi han ikke havde kunnet få luft for den, og vreden var så meget desto voldsommere, fordi han vidste, at den var uretfærdig. Han havde længe kendt sandheden: Lidias mor havde været Arrizabalagas elskerinde, mens hendes mand levede, og også i fire eller fem år derefter. De sås stadig af og til, men den gamle libertiner, der nu var indhyllet i en sygelig ungkarls gigtsmerter, var langt fra det, folk påstod om hans forhold til sin svigerinde. Hvis han forsørgede moren og datteren, gjorde han det af en slags tidligere elskers medlidenhed, der grænsede til tarvelig egoisme, og frem for alt for at give troværdighed til den sladder, der flød omkring og nærede hans forfængelighed.

Nébel kom til at tænke på moren; og med den sitren, som en ung mand, der var besat af gifte kvinder, mindedes han en bestemt aften, hvor han, mens de sad tæt sammen og bladrede i et eksemplar af L'Illustration, syntes, at han på sine pludselig spændte nerver mærkede et dybt suk af begær stige op fra den fyldige krop, der var presset mod hans. Da han så op, mødte

han hendes blik, sløvt og vagt fortumlet, tungt hvilende på ham.

Tog han fejl? Hun var frygteligt hysterisk, selv om det sjældent kom til udtryk i synlige anfald. Hendes forstyrrede nerver raslede indeni; derfor hendes pludselige stædighed over et eller andet absurd, hendes bratte opgivelse af en overbevisning og, i begyndelsen af hendes anfald, hendes voksende, krampagtige stivsind, der byggede sig op i store blokke af nonsens. Hun misbrugte morfin, både af desperat trang og for elegancens skyld. Hun var syvogtredive, høj, med meget fyldige, levende læber, som hun hele tiden fugtede. Hendes øjne var ikke store, men virkede sådan, fordi de var en smule indsunkne og havde meget lange øjenvipper; det særlige ved dem var dog deres skygge og ild. Hun brugte makeup. Ligesom sin datter klædte hun sig med udsøgt smag, og det var uden tvivl hendes største tiltrækning. Som kvinde må hun engang have haft en dyb charme; nu havde hysterien slidt meget på hendes krop – hun led naturligvis af en livmoderlidelse. Når virkningen af morfinen fortog sig, blev hendes øjne uklare, og et fint net af rynker hang i mundvigene og under de hævede øjenlåg. Alligevel var netop den hysteri, der trevlede hendes nerver op, det let magiske brændstof, som holdt hendes livskraft ved lige.

Hun elskede Lidia højt; og med en borgerlig hysterikers moral ville hun have fordærvet sin datter for at gøre hende lykkelig – det vil sige for at give hende det, der ville have gjort moren selv lykkelig.

Så farens bekymring på dette punkt ramte Nébel lige i hjertet af hans elskersjæl. Hvordan var Lidia sluppet uden om det? En piges klare hud og oprigtige lidenskab, der med bedårende frihed strålede frem fra hendes lysende øjne, var ikke længere bevis på renhed, men et skridt mod ædel nydelse, ad hvilket Nébel triumferende steg op for med et enkelt greb at plukke den blomst, hun bad ham redde fra den rådne plante.

Hans overbevisning var så stærk, at Nébel aldrig havde kysset hende. En eftermiddag efter frokost, da han kom forbi Arrizabalagas hus, havde han følt en vanvittig trang til at se hende. Hans lykke var fuldendt: Han fandt hende alene, i en slåbrok, med krøllerne faldende ned over kinderne. Da Nébel holdt hende op mod væggen, lænede hun sig tilbage mod den, leende og forlegen. Den unge mand stod foran hende, næsten helt tæt på, og mærkede i sine ubevægelige hænder den dybe lykke ved en pletfri kærlighed, som det ville have været så let at besmitte.

Men så – når hun først var hans hustru! Nébel skyndte på brylluppet så meget, han kunne. Den myndiggørelse, han havde opnået i de dage, gjorde det muligt for ham at afholde udgifterne af sin arv på mødrene side. Hans fars samtykke manglede stadig, og moren pressede ham på det punkt.

Hendes stilling i Concordia var mere end lidt tvivlsom og krævede social anerkendelse – naturligvis begyndende med datterens kommende svigerfar. Frem for alt var hun drevet af ønsket om at ydmyge den borgerlige moral, at tvinge den til at knæle for netop den usædelighed, den havde foragtet.

Hun havde flere gange bragt det på bane over for sin kommende svigersøn og hentydet til »min svigerfar«, »min nye familie« og »min datters svigerinde«. Nébel sagde ingenting, og så lyste morens øjne endnu mere voldsomt.

Indtil flammen en dag slog op. Nébel havde fastsat brylluppet til den 18. oktober. Der var mere end en måned til, men moren gjorde det ganske klart for den unge mand, at hun ville have hans far med den aften.

»Det bliver svært,« sagde Nébel efter en pinefuld tavshed. »Det er meget svært for ham at gå ud om aftenen … Han går aldrig ud.«

»Nå!« udbrød moren og bed sig hurtigt i læben. Der fulgte endnu en pause, denne gang tung af ildevarslende anelser.

»Du planlægger vel ikke et hemmeligt bryllup?«

»Åh!« Nébel fik presset et anstrengt smil frem. »Min far tror heller ikke det.«

»Hvad så?«

Endnu en tavshed, stadig mere stormfuld.

»Er det på grund af mig, din far nægter at komme?«

»Nej, nej, frue!« udbrød Nébel endelig utålmodigt. »Sådan er han bare … Jeg kan tale med ham igen, hvis du vil.«

»Mig? Jeg kan lide det?« sagde moderen med et smil og udspilede næseborene. »Gør, som du synes bedst … Vil du gå nu, Nébel? Jeg har det ikke godt.«

Nébel gik sin vej, dybt ulykkelig. Hvad skulle han sige til sin far? Faren fastholdt altid sin stejle modstand mod ægteskabet, og sønnen var allerede begyndt på de juridiske skridt, der skulle gøre det muligt at undvære hans samtykke.

»Det kan du gøre, og meget mere – lige hvad du vil. Men du får aldrig mit samtykke til at gøre den holdte kvinde til din svigermor!«

Tre dage senere besluttede Nébel at få sagen afgjort én gang for alle og greb en mulighed, mens Lidia var ude.

»Jeg har talt med min far,« begyndte Nébel, »og han sagde, at det er helt umuligt for ham at komme.«

Moderen blev en smule bleg, mens hendes øjne pludselig flammede op og trak sig ud mod tindingerne.

»Nå! Og hvorfor?«

»Det ved jeg ikke,« svarede Nébel med lav stemme.

»Med andre ord … er din far bange for at svine sig til, hvis han sætter sine ben i dette hus?«

»Det ved jeg ikke,« gentog han med ubevidst stædighed.

»Men det, den mand gør, er en helt umotiveret fornærmelse! Hvem tror han, han er?« tilføjede hun, nu med hævet stemme og skælvende læber. »Hvem er han, siden han tillader sig sådan en mine?«

Da mærkede Nébel den gamle familieskik slå igen dybt i ham.

»Hvad han er, ved jeg ikke!« snerrede han tilbage, nu med lige så forjaget en stemme. »Men han nægter ikke bare at komme; han nægter også at give sit samtykke.«

»Hvad? Han nægter? Og hvorfor? Hvem er han? Han er den sidste, der har ret til at gøre indsigelse!«

Nébel rejste sig:

»Frue …«

Men hun havde også rejst sig.

»Jo, det er han! Du er et barn! Spørg ham, hvor han har sin formue fra – stjålet fra sine klienter! Og de fine manerer! Hans uangribelige, pletfri familie – han holder aldrig op med at prale af den! Hans familie! … Bed ham fortælle, hvor mange mure han måtte kravle over for at gå i seng med sin kone, før de blev gift! Ja, og han vover at tale til mig om sin familie! … Fint, så gå bare; nu har jeg fået nok af hykleri! Goddag!«

III

I fire dage vandrede Nébel omkring i den dybeste fortvivlelse. Hvad kunne han håbe på efter det, der var sket? På den femte dag, ved skumringstid, modtog han en besked:

»Octavio: Lidia er meget syg, og kun din tilstedeværelse kan berolige hende.

María S. de Arrizabalaga.«

Det var et trick, det var han ikke i tvivl om. Men hvad nu, hvis hans Lidia virkelig var …

Han tog derhen den aften, og moderen tog imod ham med en tilbageholdenhed, der forbløffede Nébel – hverken overdrevent hjertelig eller som en synder, der beder om tilgivelse.

»Hvis du vil se hende …«

Nébel gik ind sammen med hendes mor og så sin elskede ligge i sengen, hendes ansigt frisk og uden pudder, sådan som kun en fjortenårigs kan være, og hendes krop krøllet sammen under dynen, der i høj grad skjulte hendes fyldige modenhed.

Han satte sig ved siden af hende, og moderen ventede forgæves på, at de skulle sige noget. De gjorde ikke andet end at se på hinanden og le.

Pludselig indså Nébel, at de var alene, og billedet af moderen stod skarpt for ham: »Hun går, så jeg, grebet af min genvundne kærlighed, mister besindelsen, og ægteskabet bliver uundgåeligt.« Men i dette kvarter med sidste glæde, som blev tilbudt ham på forskud og gratis mod et løfte om ægteskab, følte den attenårige dreng – som han engang før havde gjort op ad muren – glæden ved en ren kærlighed, uden den mindste plet, omgivet af hele sin poetiske idyl.

Kun Nébel kunne sige, hvor stor hans lykke var, genoprettet efter forliset. Også han glemte, at moderen havde været grebet af et bagvaskende udbrud, en rasende trang til at fornærme dem, der ikke fortjente det. Men han havde besluttet koldt og klart at fjerne hende fra sit liv, når de først var gift. Mindet om hans ømme forlovede, ren og leende i sengen, hvis sengetøj var slået lidt til side for ham, tændte løftet om fuld sanselig nydelse, hvorfra han ikke havde stjålet selv den mindste diamant.

Den følgende aften, da Nébel kom til Arrizabalagaernes hus, var forstuen mørk. Efter lang tids venten åbnede tjenestepigen glasdøren på klem:

»Damerne er ikke hjemme.«

»Er de gået ud?« spurgte han overrasket.

»Nej, de skal til Montevideo … De tog til Salto for at overnatte om bord på båden.«

»Åh!« mumlede Nébel forfærdet. Han havde stadig ét håb.

»Doktoren? Kan jeg tale med ham?«

»Han er her ikke; han tog i klubben efter middagen …«

Da Nébel var alene i den mørke gade, løftede han armene og lod dem falde i dødelig fortvivlelse. Alt var forbi! Hans lykke, glæden han havde genvundet blot dagen før, var tabt igen for altid! Han fornemmede, at der denne gang ikke kunne

blive nogen redning. Moderens nerver var løbet løbsk som løse tangenter, og der var ikke mere, han kunne gøre.

En let støvregn var begyndt. Han gik hen til hjørnet og stod helt stille under gadelampen, mens han stirrede dumt på det lyserøde hus. Han gik rundt om blokken og standsede igen under lampen. Aldrig, aldrig!

Han blev ved sådan til halv tolv. Til sidst gik han hjem og ladede sin revolver. Men et minde standsede ham: Nogle måneder tidligere havde han lovet en tysk kunstner, at han ville besøge ham, før han tog livet af sig – Nébel var endnu en teenager. Et varmt venskab, grundlagt på lange filosofiske samtaler, bandt ham til denne gamle soldat fra kejser Wilhelm.

Tidligt næste morgen bankede Nébel på døren til det fattige værelse, hvor kunstneren boede. Hans ansigtsudtryk sagde mere end nok.

»Er det nu?« spurgte hans faderlige ven og greb hans hånd med et fast håndtryk.

»Pfft! Det er lige meget! …« svarede den unge mand og så væk.

Kunstneren fortalte ham så roligt historien om sin egen ulykkelige kærlighed.

»Gå hjem,« sluttede han, »og hvis du ikke har skiftet mening inden klokken elleve, så kom tilbage og spis frokost med mig, hvis vi har noget at spise. Bagefter kan du gøre, som du vil. Sværger du?«

»Det sværger jeg,« svarede Nébel og gengældte hans faste håndtryk, mens han længtes efter at græde.

Derhjemme ventede en besked fra Lidia på ham:

»Elskede Octavio: Min fortvivlelse kan ikke være større, men Mor har forstået, at store sorger venter mig, hvis jeg gifter mig med dig. Ligesom hende har jeg indset, at det er bedst, at vi skilles, og jeg sværger, at jeg aldrig vil glemme dig

Din Lidia.«

»Åh, det måtte ende sådan!« råbte den unge mand, samtidig med at han fik øje på sit forandrede ansigt i spejlet. »Hendes mor havde fået hende til at skrive brevet – hende og hendes elendige vanvid! Lidia kunne ikke gøre andet end at skrive det, og den stakkels pige havde i sin fortvivlelse hældt al sin kærlighed ind i ordene. Åh! Hvis jeg bare en dag kunne se hende, fortælle hende, hvor højt jeg elskede hende, hvor højt jeg elsker hende nu, min elskede!«

Skælvende gik han hen til natbordet og tog revolveren, men kom i tanke om sit fornyede løfte. Et stykke tid stod han helt stille og skrabede stædigt på et sted på tromlen med neglen.

Efterår

En eftermiddag i Buenos Aires var Nébel netop steget på sporvognen, da den holdt stille lidt længere end sædvanligt, og han, som havde siddet og læst, endelig vendte hovedet. En kvinde nærmede sig med langsomme, besværede skridt. Efter et hurtigt blik på den ubehageligt udseende skikkelse vendte han tilbage til sin læsning. Damen satte sig ved siden af ham og betragtede Nébel indgående, mens hun gjorde det. Selv om han indimellem mærkede hendes fremmede blik hvile på sig, fortsatte han med at læse; til sidst blev han dog træt af det og så forundret op.

»Jeg troede, det var dig,« udbrød damen, »selv om jeg stadig ikke var helt sikker …
Du kan ikke huske mig, vel?«

»Jo,« svarede Nébel med vidt opspilede øjne. »Fru Arrizabalaga …«

Hun så Nébels overraskelse og smilede som en aldrende kurtisane, der stadig forsøgte at virke tiltrækkende på en ung mand.

Af den kvinde, Nébel havde mødt elleve år tidligere, var kun øjnene tilbage, men nu var de mere indsunkne og allerede slørede. Hendes gule hud, grønlig i skyggerne, var sprækket i

støvede furer. Kindbenene stak nu frem, og hendes læber, der altid havde været fyldige, forsøgte at skjule et fuldstændig rådnet tandsæt. Morfinen syntes synligt levende under hendes afmagrede krop; den strømmede gennem hendes udmattede nerver og vandige årer og havde forvandlet den elegante kvinde, der engang havde siddet ved siden af ham og bladet i L'Illustration, til dette skelet.

»Ja, jeg er blevet meget gammel … og jeg er syg; jeg har allerede haft nyreanfald … og du,« tilføjede hun og så ømt på ham, »du er helt den samme! Det er sandt, du er ikke tredive endnu … Lidia har heller ikke forandret sig.«

Nébel så op:

»Ugift?«

»Ja … Hun bliver så glad, når jeg fortæller hende det! Hvorfor ikke give den stakkels pige den glæde? Vil du ikke komme på besøg hos os?«

»Det vil jeg gerne,« mumlede Nébel.

»Ja, kom snart; du ved jo, hvad vi har været for hinanden … Nå, Boedo 1483, lejlighed 14 … Vores kår er så beskedne …«

»Åh!« protesterede han og rejste sig for at gå. Han lovede at komme meget snart.

Tolv dage senere skulle Nébel tilbage til sukkerfabrikken, og inden han rejste, ville han holde sit løfte. Han tog derhen – det var en elendig lejlighed i udkanten. Fru Arrizabalaga tog imod ham, mens Lidia gjorde sig lidt i stand.

»Så, elleve år!« bemærkede moderen igen. »Tiden flyver! Og du kunne få en hel masse børn med Lidia!«

»Helt sikkert,« smilede Nébel og så sig omkring.

»Åh, vi klarer os ikke særlig godt! Og slet ikke så godt, som det må gå hjemme hos jer … Jeg hører hele tiden om dine sukkermarker … Er det din eneste ejendom?«

»Ja … og også i Entre Ríos …«

»Hvor er du heldig! Hvis bare man kunne … Jeg ønsker hele tiden, at jeg kunne tilbringe nogle måneder på landet, men det bliver altid kun ved ønsket!«

Hun blev tavs og sendte Nébel et flygtigt blik. Med hjertet i klemme genoplevede han de levende indtryk, der havde ligget begravet i hans sjæl i elleve år.

»Og alt sammen, fordi vi ingen forbindelser har … Det er så svært at finde en ven i vores situation!«

Nébels hjerte snørede sig endnu mere sammen, og Lidia kom ind.

Hun havde også forandret sig meget, for en kvinde på seksogtyve kunne aldrig igen besidde den charme, hun havde haft som fjortenårig, med sin uskyld og friskhed. Men hun var stadig smuk. Hans mandlige instinkt fornemmede i hendes bliks blide ro, i hendes bløde hals og i alle de ubestemmelige tegn, hvorpå en mand genkender kærlighed, man allerede har kendt, at han for evigt måtte holde mindet om den Lidia, han havde kendt, skjult bag et slør.

De talte om helt almindelige ting med modne menneskers fuldkomne diskretion. Da Lidia igen et øjeblik gik ud, fortsatte moderen:

»Ja, hun er lidt svag … Og når jeg tænker på, at hun straks ville komme sig på landet … Hør, Octavio, må jeg være ærlig over for dig? Du ved, at jeg har holdt af dig som en søn … Kunne vi ikke tilbringe noget tid på din ejendom? Det ville gøre Lidia så godt!«

»Jeg er gift,« svarede Nébel.

Damen viste sin store skuffelse, og et øjeblik var den oprigtig; men så lagde hun teatralsk hænderne sammen:

»Du er gift! Åh, hvor er det en skam, en skam! Tilgiv mig, du ved … Jeg ved ikke, hvad jeg siger … Og bor din kone sammen med dig på sukkerfabrikken?«

»Ja, som regel … Hun er i Europa nu.«

»Hvor er det en skam! Jeg mener … Octavio!« tilføjede hun og slog armene ud med tårer i øjnene. »Jeg kan godt sige det til dig – du har næsten været som en søn for mig … Vi er praktisk talt ludfattige! Hvorfor vil du ikke lade mig tage med Lidia? Jeg vil betro dig noget som en mor,« sluttede hun med et tykt smil og dæmpet stemme. »Du kender jo Lidias hjerte godt, ikke?«

Hun ventede på et svar, men Nébel tav.

»Jo, du kender hende! Og tror du, Lidia er sådan en kvinde, der kunne glemme en, hun har elsket?«

Nu understregede hun sin hentydning med et lille blink. Nébel forstod pludselig den afgrund, han engang kunne være faldet i. Det var den samme mor, men nu fornedret af sin egen gamle sjæl, af morfinen og af fattigdommen. Og Lidia … Da han så hende igen, var han pludselig blevet grebet af lyst til den kvinde, hun var nu, med sin fyldige hals og sit allerede sitrende væsen. Stillet over for den handel, der blev tilbudt ham, kastede han sig i armene på den mærkelige erobring, skæbnen havde skænket ham.

»Ved du hvad, Lidia?« brød hun muntert ud, da datteren kom tilbage. »Octavio inviterer os til at tilbringe noget tid på hans ejendom. Hvad siger du til det?«

Lidia rynkede brynene et kort øjeblik, men genvandt så fatningen.

»Det er fint, Mor …«

»Åh! Ved du ikke, hvad han sagde? Han er gift. Og så ung endda! Vi er jo nærmest familie …«

Lidia vendte så blikket mod Nébel og så på ham et øjeblik med smertelig alvor.

»Hvor længe?« mumlede hun.

»Fire år,« svarede han stille. Trods alt kunne han ikke få sig selv til at se på hende.

Vinter

Til sidst rejste de ikke sammen, på grund af en sidste skruppel hos Nébel som gift mand, eftersom han var velkendt på ruten; men efter at have forladt stationen steg de op i familievognen. Når Nébel var alene på sukkerfabrikken, beholdt han kun en gammel indfødt kvinde i sin husstand, foruden at han selv levede nøjsomt, fordi hans kone tog alle tjenestefolkene med sig. Derfor præsenterede han sine ledsagere for den loyale indfødte kvinde som en ældre tante og hendes datter, der var kommet for at genvinde deres tabte helbred.

Intet kunne have forekommet mere sandsynligt, for damen blev dårligere med svimlende fart. Hun var ankommet som et vrag, usikker på benene og tung i fødderne, og på hendes fortvivlede ansigt skreg morfinen – som hun efter Nébels ønske havde undværet i fire timer – på at strømme gennem det levende lig.

Nébel, der havde opgivet sine studier, da hans far døde, vidste nok til at forudse en hurtig katastrofe. Den ene nyre var alvorligt angrebet og svigtede undertiden på farlig vis; morfinen fremskyndede kun dette.

Allerede i vognen havde hun, ude af stand til at holde det ud længere, set på Nébel i desperat fortvivlelse:

»Hvis du ikke har noget imod det, Octavio… Jeg kan ikke klare det mere! Lidia, stil dig foran mig.«

Datteren skærmede roligt sin mor en smule, og Nébel hørte raslen af tøj, der blev trukket voldsomt op for at stikke hende i låret.

Pludselig lyste hendes øjne op, og en bølge af liv dækkede det døende ansigt som en maske.

»Nu har jeg det godt… hvor vidunderligt! Jeg har det fint.«

»Du burde holde op med det,« sagde Nébel brysk og kastede et blik på hende. »Du får det værre, når vi kommer frem.«

»Åh nej! Jeg vil hellere dø lige her.«

Nébel var urolig hele dagen og besluttede sig for at leve så godt, han kunne, uden at se andet i Lidia og hendes mor end

to stakkels syge kvinder. Men da aftenen faldt på, begyndte hans mandige begær, som dyr der på den tid af døgnet begynder at hvæsse kløerne, med vellystige gys at løsne hans selvbeherskelse.

De spiste tidligt, for moderen var udmattet og ville gå direkte i seng. Det var heller ikke muligt at få hende til kun at drikke mælk.

»Ad! Hvor er det ulækkert! Jeg kan ikke få det ned. Og du forventer, at jeg skal ofre de sidste år af mit liv, nu hvor jeg kunne dø lykkelig?«

Lidia fortrak ikke en mine. Hun havde kun vekslet nogle få ord med Nébel, og først da kaffen var drukket, mødte hans blik hendes; men Lidia slog straks øjnene ned.

Fire timer senere åbnede Nébel lydløst døren til det værelse, hvor
Lidia sov.

»Hvem er der?« lød pludselig en forskrækket stemme.

»Det er mig,« hviskede Nébel, knap hørbart.

Lyden af raslende tøj, som om nogen pludselig havde sat sig op i sengen, fulgte efter hans ord, og stilheden vendte tilbage. Men da Nébel i mørket rørte ved en varm arm, rystede kroppen voldsomt.

* * *

Så, mens han lå ubevægelig ved siden af den kvinde, der havde kendt kærligheden, før han kom til, mærkede Nébel den hellige stolthed fra sin ungdom rejse sig fra dybet af hans sjæl: Han havde aldrig rørt, ikke engang stjålet et kys fra pigen, der havde set på ham med strålende uskyld. Han tænkte på Dostojevskijs ord, som han indtil da ikke havde forstået: »Intet er smukkere eller styrker os mere i livet end et rent minde.« Nébel havde bevaret dette minde, uplettet, den ubesmittede renhed fra hans atten år – og nu lå det dér, begravet til halsen i en tjenestepiges seng…

Så mærkede han to tunge, tavse tårer på sin hals. Også hun ville huske… Og Lidias tårer blev ved med at komme, den ene efter den anden, og vandede som en grav den afskyelige afslutning på hendes eneste drøm om lykke.

II

I ti dage fortsatte de med at bo sammen, selv om Nébel tilbragte det meste af hver dag væk. Efter stiltiende aftale var Lidia og han sjældent alene sammen, og selv når de så hinanden igen om aftenen, forblev de længe tavse.

Lidia havde rigeligt at gøre med at passe sin mor, der nu var sengeliggende. Da det ikke var muligt at genoprette det, der allerede var gået til, og selv med risiko for at fremkalde en øjeblikkelig fare, overvejede Nébel at standse morfinen. Men en morgen lod han være, da han pludselig trådte ind i spisestuen og så Lidia skyndsomt trække skørterne ned. Hun holdt en sprøjte i hånden og stirrede forskrækket på Nébel.

»Har du brugt det i lang tid?« spurgte han endelig.

»Ja,« mumlede Lidia og bøjede nålen i et ryk.

Nébel så endnu en gang på hende og trak på skuldrene.

Alligevel besluttede Nébel, fordi moderen blev ved med at sprøjte sig med frygtelig hyppighed for at dulme smerterne i sin nyre, mens morfinen var ved at ødelægge nyren fuldstændig, at forsøge at redde den ulykkelige kvinde ved at tage stoffet fra hende.

»Octavio! Du slår mig ihjel!« råbte hun hæst og bedende. »Min søn
Octavio! Jeg kunne ikke leve en dag!«

»Men hun lever ikke to timer, hvis jeg lader hende få det!« afbrød Nébel.

»Det gør ikke noget, min Octavio! Giv mig det, giv mig morfinen!«

Nébel lod hende forgæves række armene ud mod ham og gik så sammen med
Lidia.

»Ved du, hvor alvorlig din mors tilstand er?«

»Ja… Lægerne havde fortalt mig det…«

Han så indtrængende på hende.

»Hun har det meget værre, end du tror.«

Lidia blev bleg, og mens hun så ud, kneb hun øjnene sammen og bed sig i læben, som om hun var ved at hulke.

»Er der ikke en læge her?« mumlede hun.

»Ikke her eller inden for ti mil; men vi skal nok finde en.«

Posten kom den eftermiddag, mens de var alene i spisestuen, og Nébel åbnede et brev.

»Er der nyt?« spurgte Lidia og så ængsteligt op på ham.

»Ja,« svarede Nébel og læste videre.

»Fra lægen?« spurgte Lidia lidt senere, endnu mere ængsteligt.

»Nej, fra min kone,« svarede han skarpt uden at se op.

Klokken ti den aften kom Lidia løbende ind på Nébels værelse.

»Octavio! Mor er døende!…«

De løb ind på den syge kvindes værelse. Hendes ansigt var allerede dødningeblegt. Læberne var voldsomt opsvulmede og blå, og imellem dem kom en hul, dæmpet efterligning af et ord:

»Pla… pla… pla…«

Nébel så straks morfinflasken på natbordet, næsten tom.

»Selvfølgelig er hun døende! Hvem gav hende det her?« spurgte han.

»Det ved jeg ikke, Octavio! For lidt siden hørte jeg en lyd… Hun må være gået ind på dit værelse efter det, mens du ikke var her… Mor, stakkels Mor!« Hun sank sammen, hulkende, over den elendige arm, der hang ned mod gulvet.

Nébel mærkede hendes puls; hendes hjerte kunne ikke holde til mere, og hendes temperatur faldt. Snart blev hendes

læber tavse, de formede ikke længere pla… pla, og store violette pletter viste sig på hendes hud.

Hun døde klokken et om morgenen. Den eftermiddag, efter begravelsen, ventede Nébel på, at Lidia skulle blive færdig med at klæde sig på, mens gårdskarlene læssede kufferterne på vognen.

»Tag den her,« sagde han, da hun kom hen til ham, og rakte hende en check på ti tusind pesos.

Lidia skælvede voldsomt, og hendes rødsprængte øjne fæstnede sig på Nébel. Men han holdt hendes blik.

»Tag den så!« gentog han overrasket.

Lidia tog imod den og bøjede sig ned for at samle sin lille kuffert op. Nébel lænede sig ind over hende.

»Tilgiv mig,« sagde han. »Tænk ikke værre om mig, end jeg fortjener.«

På stationen ventede de et stykke tid uden at sige noget ved trinnene til vognen, for toget var endnu ikke kørt. Da klokken ringede, rakte Lidia hånden frem og gjorde sig klar til at stige på. Nébel greb den og holdt den længe, mens han så på hende. Så trådte han frem, tog Lidia om livet og kyssede hende dybt på munden.

Toget satte sig i bevægelse. Nébel stod ubevægelig og så vinduet forsvinde.

Men Lidia lænede sig ikke ud.

Læs videre: Fortællinger om kærlighed, vanvid og død

Dette er den gratis smagsprøve på Fortællinger om kærlighed, vanvid og død fra Library of Alexandria.

Læs og lyt til hele bogen og over 200.000 andre med 90 dage gratis:

https://libraryofalexandria.com/da/products/tales-of-love-madness-and-death